

En annen slags styrke

RØNNAUG KLEIVA (f. 1951) fra Vartdal er ute med sin 21. bok. Hun har siden debuten i 1985

bok

Rønnaug Kleiva
«Andre sida av Paris»
Roman
92 s.
Samlaget

123456

Anmeldt av

LARS ROGER FURNES

gitt ut en rekke bøker innen de fleste sjangrer. For « Ikkje gløyme å klappe katten» (1997) fikk hun Kritikerprisen og Kulturdepartementets barnelitteraturpris – og har ellers høstet gode kritikker i rikt monn.

I følgeskrivet fra Samlaget til denne ungdomsboka blir det presisert at «Susi går på ein heilt vanleg ungdomsskole, ikkje dårleg og ikkje god. Ho bur saman med mor si i heilt vanleg leilighet. Susi og mor hennar er heilt vanlege.» Men vi skal etter hvert se at det helt vanlige, enten det gjelder personer, miljø, situasjoner og/eller handlinger, kan bære kimen i seg til det uvanlige: Her representert ved at Susi og moren (foreldrene er skilt) nemlig blir utsatt for motgang av det ganske så uhandterlige slaget, og må følgelig gjøre enkelte grep med livet. Men det blir ikke så enkelt for noen av dem å forandre situasjonen. Og allerede i åpningsskapittelet blir frampekt følgende: «- OK, seier læraren – (...) Slik er det i naturen, den svakaste må alltid gi seg, den ster-

kaste har alltid rett.» Susi har pinospillingen som trøst, når verden går henne imot, men hva med moren, hva har hun å ty til...? Boka – som både er trist og morsom, ofte på samme tid, i sin letteste, nakne og nøkterne, men likevel poetiske stil – gir et godt innblikk i venninnerivalisering, maktkamp og strenge hierarki. Som far til en jente på snart sytten, er ikke dette nytt stoff, men måten Kleiva uttrykker seg på, gjør at voksne også vil ha utbytte av å lese om Susis historie (i 1. person, ent.) og hennes mor. Begge blir bl.a. utsatt for utfrysning, mobbing – og telefonsjikaner av det aller groveste slaget. Men akkurat når Susi tenker på å begå selvmord, får hun er virkelig god venn i innvandrerenjenta Nazan.

Mer skal ikke røpes her, men bare fastslå at Rønnaug Kleiva har klart det igjen: En riktig så medrivende, og kanskje opprivende, ungdomsroman - spennende om mennesker som må finne sin vei. Forfatterens måte å sette problemet mobbing på agendaen, er originalt, og dessverre så altfor aktuelt, enten det gjelder barn, ungdom eller voksne, og her gis heller ingen lett-vint oppskrift på hvordan få has på det. Jeg vil påpeke at slutten er usedvanlig fin. Fremheves skal også vennskapet med Nazan og morens venn Kjell – begge er mesterlig skildret!